

DIUMENGE XXX DURANT L'ANY (C)
Homilia del P. Lluís Juanós, monjo de Montserrat
28 d'octubre de 2007
Lc 18:9-14

Germans i germanes,

Un dels principals motius que movia Jesús a parlar en paràboles era implicar els seus oients en allò que intentava ensenyar-los a través d'aquestes narracions. I en el text evangèlic que acabem d'escoltar, veiem Jesús que adreça la seva paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres.

La primera reacció que podem tenir en escoltar la paràbola és sentir simpatia pel publicà i pensar que el fariseu, amb la seva actitud autosuficient, arrogant i menyspreadora té ben guanyada la sentència final del relat: *“Us asseguro que aquest –el publicà- tornà perdonat a casa seva, i l'altre no”*. Ja li està bé!, podem pensar. I si hem arribat a aquesta conclusió, satisfets d'haver coincidit amb el criteri de Jesús, em pregunto si hem entrat de debò en el context de la paràbola i per tant, si no ens hem situat més aviat al marge del text? perquè, si és el cas, això ens pot indicar que escoltant aquest relat no passem de ser simples espectadors d'un fet que no ens afecta; que ens el mirem des de la barrera i que com a molt, coincidim amb Jesús i estem d'acord amb la sentència que hi dicta, però no passem d'aquí i ben segur que així ha estat moltes vegades.

De fet, avui hem escoltat de nou aquest fragment de l'evangeli i penso que ens enganyaríem un cop més, si consideréssim aquesta historieta com un episodi que està bé, però que no va per a nosaltres, o qui sap, potser avui acceptem el risc d'implicar-nos-hi; el repte de posar-nos cara a cara davant de Jesús com aquells fariseus que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres. Serem capaços?

Siguem sincers i reconeguem-ho: És més còmoda l'altra actitud, ja que posar-nos davant de Jesús, entrar en el seu joc a vegades és perillós, ens pot resultar incòmode, ens pot desinstal·lar i fer a miques la nostra autocomplaença, posant en relleu les nostres incoherències, tot fent-nos veure que també dintre nostre hi habita un fariseu, i que com al de la paràbola, a vegades també ens agrada presentar davant de Déu i dels altres els nostres mèrits, com uns privilegis que ningú té dret a discutir, com si en un acte de descarada arrogància, (permeteu-me la ficció), diguéssim a semblança del fariseu: sóc tant bo que fins i tot Déu no pot fer altra cosa que donar-me la raó... quan realment, Déu no pot fer altra cosa que una ganyota indulgent i compassiva davant de tanta pedanteria! i de pas. fer-nos comprendre que no són els “curriculumms”, els mèrits, els títols i privilegis que puguem ostentar, allò que compta als seus ulls, sinó més aviat l'actitud humil d'aquell pobre publicà que des de la seva situació pecadora i menyspreable als ulls del fariseu, només podia implorar de Déu el perdó i la misericòrdia.

Si entrem de debò en la paràbola i ens situem en el lloc que ens pertoca, veurem que, més que dos personatges externs a nosaltres, per qui podem sentir simpatia o aversió, Jesús, a través del fariseu i el publicà, ens parla més aviat d'actituds, de les nostres pròpies actituds; de dues maneres de situar-nos en relació a Déu i els altres i de dues maneres de veure com Déu mateix hi correspon.

Com el fariseu i el publicà, també avui hem pujat al temple, a aquesta basílica de Montserrat, per a pregar i celebrar l'Eucaristia. I com ells, també ens trobem davant de Déu, amb la nostra realitat, la nostra història personal, i amb les mans plenes dels

nostres mèrits o de la nostra misèria. Tant se val. Tant si ens sentim més a prop d'un o de l'altre, el Senyor ens acull a tots i no ens pertoca judicar ningú ni exigir d'Ell la nostra justificació; no fos cas que ens passés com a aquell fill gran de la paràbola que no entenia com el seu germà petit tingués valor de tornar a casa després de portar una vida dissoluta i fos rebut pel Pare amb tants honors.

Només quan haurem entrat del tot en la paràbola i haguem fet l'experiència del publicà podrem dir que no som res, podrem esguardar sense recel els ulls del germà que havíem menyspreat i entendre que *“Déu – com diu sant Pau- escull allò que no és res, per desposseir allò que és, a fi que cap criatura humana no es gloriï davant d'Ell” (1C 1:28)*. Tot és gràcia, do, regal immerescut per aquell que ha comprès que Déu és vulnerable davant de tota mostra d'amor, d'humilitat i confiança.

És així de gran el cor de Déu, i l'estimació que ens té no fa distincions entre els seus fills. Que la pregària del publicà sigui avui també la nostra i ens mogui a la conversió; a viure la fraternitat dels fills de Déu en l'Església i en el món; a sentir-nos fills d'un mateix Pare, més enllà de les nostres discrepàncies. Que el Pa que avui compartirem ens aplegui tots en la unitat.